

Markó Béla

Mint kétjegyű betűt

*Világszerkesztő programot működtet
hatalmas képernyőjén fent az Úr,
s míg minden apróságot megtanul,
fölöttünk még gazdátlanul sűrögnek-*

*forognak elvétett írásjelek
az égen, verebek s varjak leginkább,
és nem tudom már hinni, hogy megírták
előre rég, ami velem s veled*

*történni fog, sokkal valószínűbb,
hogy olykor ráhibázik, majd kiüt
ezt-azt az Isten, meg-megáll egy szónál,*

*aztán töröl, de néha ottfelejt
minket, mint kétjegyű betűt, s leejt
egy csillagot, vagyis mindent kipróbál.*

Ez is rutin

*Már nagy rutinnal gyártja minden évben
szabvány szerint és végig változatlan,
s mint pillangó a hernyó-áldozatban,
vagy fordítva, mint ág a friss levélben,*

*tanulmányozza önmagát, hogy merre
s hogyan tudhatna mégis szabadulni,
másképp szeretni, másképp haragudni,
mert lenne tán másféle álma s terve,*

*de persze éppen ebben van a lényeg,
hogy bokrait egy foghatatlan lélek
most rózsaszín szírommal televérzi,*

*aztán leomlik, és ugyanúgy bízik,
hogy végre más lesz, ám ugyanaz mindig,
s ez is rutin, hogy képes még remélni.*

Mondattan

*Most úgy bánik velem, mint egy halottal.
Vagy eddig is? Be kellett tartani
a rendet? Ki-kidob s magába foglal,
hullámai vannak, nem partjai,*

*tehát él, s folyton összerak vagy szétvág,
majd elfelejt. Belülről figyelem,
hogyan egyenként vizsgál minden fonémát
a mondatban, s foglalkozik velem,*

*de csak mint önmagával, s ez a lényeg.
Ahogy kíváncsian bőrömhöz érnek
és fel-le siklanak az ujjai,*

*nézem, hogy tesz-vesz, és csupán a formát
érezkeli. Hagynám, mint ág a lombját,
de persze, nem tudok kihullani.*

Túlfelől

*Lassan csupán egy villanyfényes ablak
leszel nekem, és mindent ismerek
kívül-belül, hiszen rég nincsenek
már titkaink, mert nap mint nap belaklak*

*s belaksz te is, ha másképp nem, hát szemmel
végigjársz, kintről végigtapogatsz,
aztán ugyanúgy magadba fogadsz
részenként engem is, már sokezerszer,*

*ha jól utánaszámolok, és mégis
csak leskelődsz, és leskelődöm én is,
s alig várom, hogy kint sötét legyen,*

*vagy nem várom, de úgysem rajtam múlik,
száraz levél és csillag is behullik
hosszánk, és ott hever a szőnyegen.*

Egyre nehezebb

*Itt-ott a bőrön nedves tintanyom,
a hajlatokban még, már-már titokban,
aztán felszárad, de ahogy kilobban
a délutáni fény, nincs irgalom,*

*megint eláraszt, egyre nehezebb
leoltani a villanyt, hogy elöntsön
tetőtől talpig, majd tovább, a földön
s a fákon is, szikrázó kezedet*

*lassan lehűti, alig fénylenek
a szóközök, és egy-egy ékezet
sötétebb, mint alatta a betűk,*

*s reggelre egyre több árnyék marad
már nyirkos testeden, arcod, nyakad
csupa kriksz-kraksz: banda-jel mindenütt.*

Újrakezdődik minden

Peter Paul Rubens: Levétel a keresztről,
1611–1614, olaj, fa, 421×464 cm,
antwerpeni székesegyház

*Most végre hozzád érhetnek megint,
s újrakezdődik minden, tesznek-vesznek,
fogdosnak, hogy a tehetetlen testnek
helyet találjanak, mert tero szerint,*

*vagy inkább ígéret szerint haladnak
előbb s előbb, egyik hajadba túr
titokban, másik ágyékkodba nyúl,
talán véletlenül, utánakapnak*

*a félrecsukló fejnek, értenek
már hozzád, hogy mi is történt veled,
elérhető vagy minden porcikádban,*

*és szó sincs arról, hogy máris szobor
lehetsz, hiszen mindenki birtokol,
s míg élt a test, csak addig volt hibátlan.*